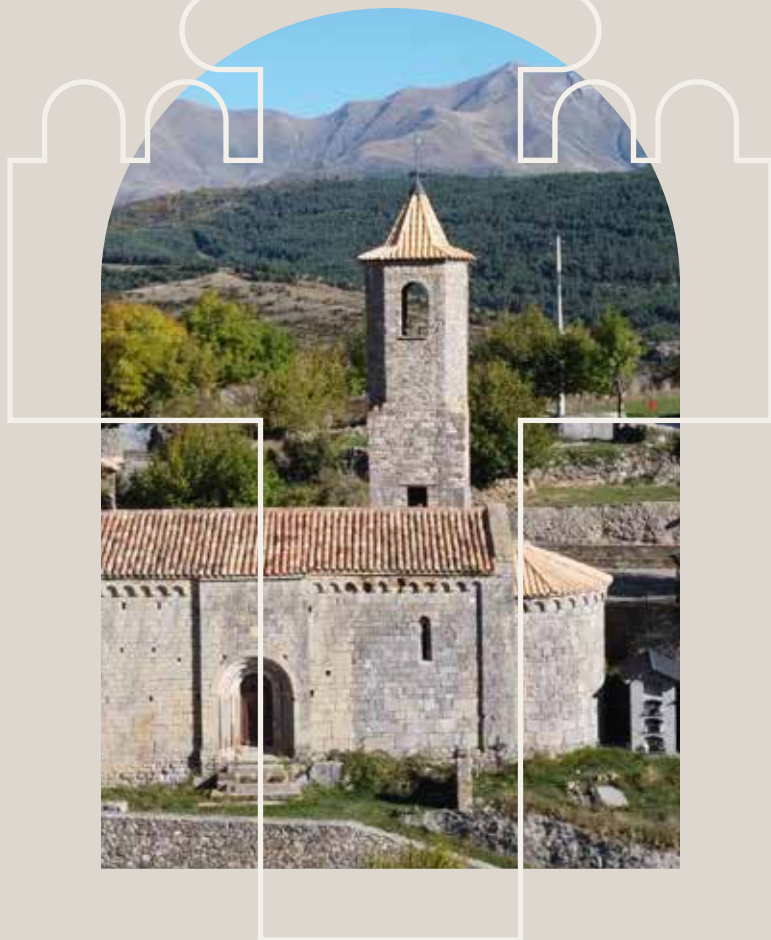

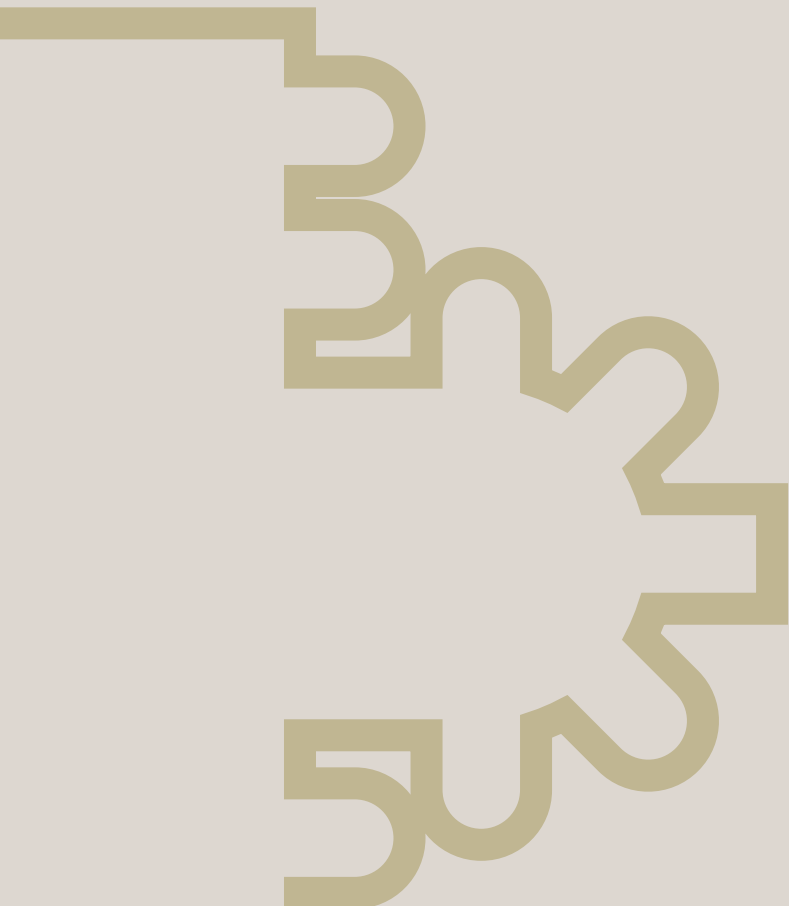
Més Romànic

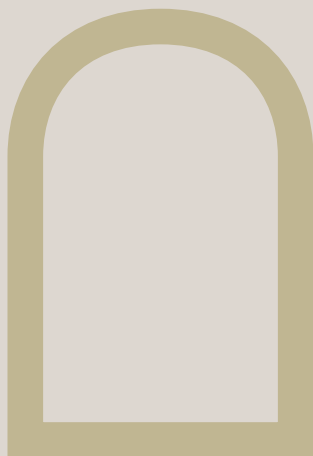
DE L'ALTA RIBAGORÇA

ALTA
RIBAGORÇA

TERRITORI, PATRIMONI
I TRADICIÓ

Edició

Consell Comarcal Alta Ribagorça

Fotografia de portada

Església Santa Maria de Viu de Llevata (El Pont de Suert).

Autor

Imatges realitzades pels alumnes del Curs 2021 de pilotatge de Drons

Dipòsit legal

L 832-2022

Impressió

Imprenta Sol

Edició

2022

La comarca de l'Alta Ribagorça acull un patrimoni arquitectònic important que ha donat visibilitat a la comarca arreu del món, gràcies principalment al conjunt d'esglésies romàniques de la Vall de Boí declarades Patrimoni Mundial de la UNESCO.

Paral·lelament a aquest escenari, gratament reconegut, hi ha un altre que queda en part silenciada i en alguns casos oblidada. Ermites i esglésies que antigament havien desenvolupat una acció religiosa i social, ara resten tancades o, en el millor dels casos, a l'espera de ser obertes un dia a l'any per alguna festivitat local.

El projecte "MésRomanic" pretén aportar un granet de sorra a la manca de coneixença i fer visible el patrimoni arquitectònic, històric i paisatgístic dels nostres indrets.

Us proposem descobrir-los tot passejant per antics camins tradicionals i al mateix temps observant la riquesa dels paisatges de muntanya en què es troben, que en molts casos són el resultat de segles d'activitat humana.

Més

La comarca del Alta Ribagorça acoge un patrimonio arquitectónico importante que ha dado visibilidad a la comarca en todo el mundo, gracias principalmente al conjunto de iglesias románicas de la Vall de Boí declaradas Patrimonio Mundial de la UNESCO.

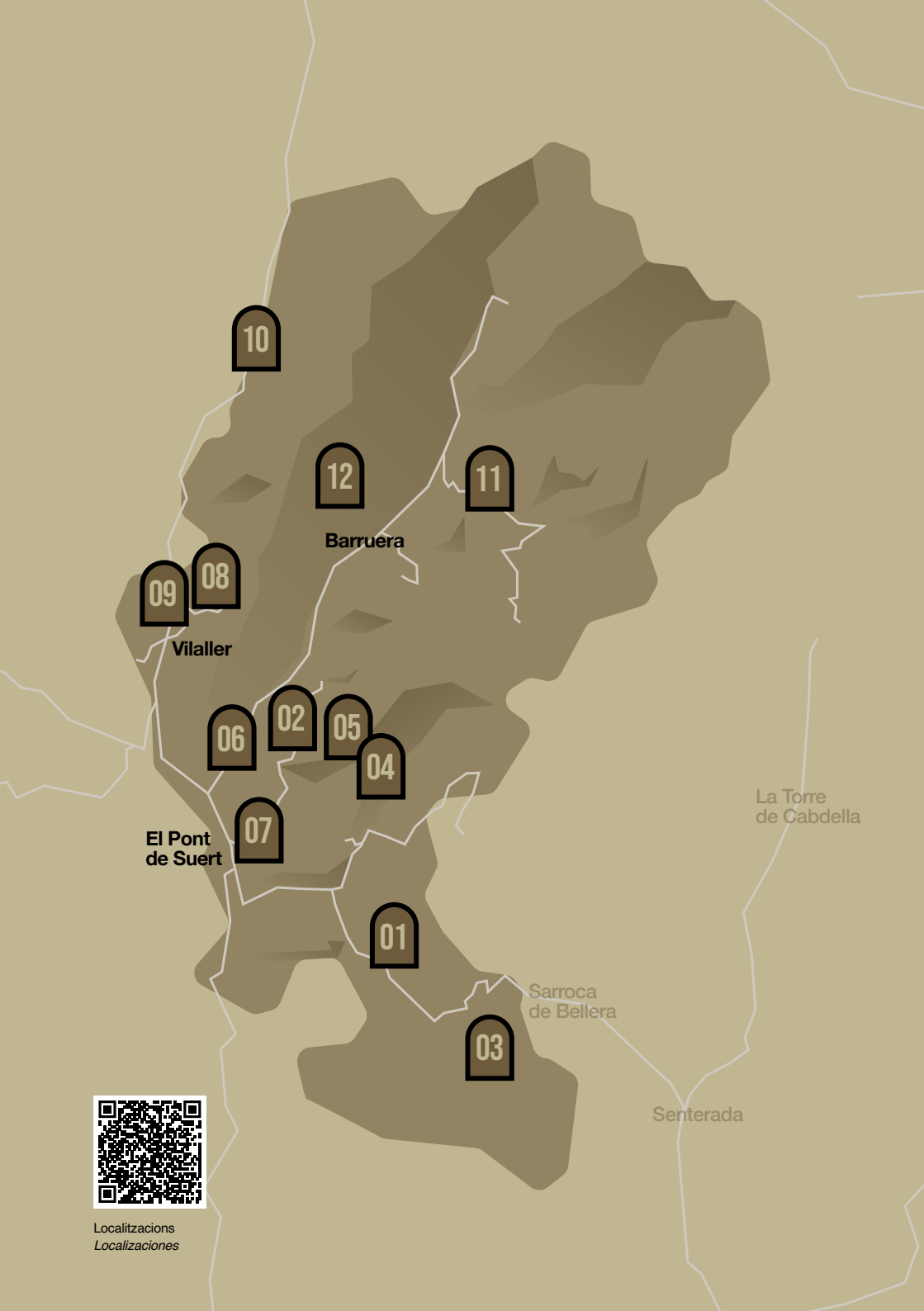
Paralelamente a este escenario, gratamente reconocido, hay otro que queda en parte silenciado y en algunos casos olvidado. Ermitas e iglesias que antiguamente habían desarrollado una acción religiosa y social, ahora restan cerradas o, en el mejor de los casos, a la espera de ser abiertas un día al año por alguna festividad local.

El proyecto “MésRomanic” pretende aportar un granito de arena a la carencia de conocimiento y hacer visible el patrimonio arquitectónico, histórico y paisajístico de nuestros lugares.

Os proponemos descubrirlos paseando por antiguos caminos tradicionales y al mismo tiempo observando la riqueza de los paisajes de montaña en que se encuentran, que en muchos casos son el resultado de siglos de actividad humana.

Romànic

10

12

11

BARRUERA

09

08

VILALLER

06

02

05

04

EL PONT DE SUERT

07

LA TORRE DE CABDELLA

01

SARROCA DE BELLERA

03

SENERADA

Localitzacions
Localizaciones

01
SANTA MARIA
DE VIU DE LLEVATA
EL PONT DE SUERT
Pàg. 08

07
SANT ESTEVE
DE VENTOLA
EL PONT DE SUERT
Pàg. 20

02
SANT SALVADOR
D'IRGO
EL PONT DE SUERT
Pàg. 10

08
SANT ROMÀ
DE CASÒS
EL PONT DE SUERT
Pàg. 22

03
SANTA MARIA
DE CORRONCUI
EL PONT DE SUERT
Pàg. 12

09
PONT VELL
I VILA CLOSA
MEDIEVAL
VILALLER
Pàg. 24

04
SANTA MARIA
D'ERILLCASTELL
EL PONT DE SUERT
Pàg. 14

10
SANTA CECÍLIA
DE SENET
VILALLER
Pàg. 26

05
SANT SADURNÍ
D'ESPERAN
EL PONT DE SUERT
Pàg. 16

11
SANT QUIRC
DE TAÜLL
LA VALL DE BOÍ
Pàg. 28

06
PONT DE CASTELLÓ
DE TOR
EL PONT DE SUERT
Pàg. 18

12
SANT SALVADOR
DE BARRUERA
LA VALL DE BOÍ
Pàg. 30

01

SANTA MARIA DE VIU DE LLEVATA

EL PONT DE SUERT

Visió 360° de l'interior
Visión 360° del interior

El temple va ésser consagrat a Santa Maria el 28 de novembre de 1108 pel bisbe de Roda i Barbastre, fet que la converteix en l'església romànica més antiga de l'Alta Ribagorça.

Església d'una sola nau, capçada a llevant per un absis.

La nau està coberta a l'interior amb una volta de canó, dividida en tres trams per dos arcs torals.

La façana de migdia i l'absis estan decorats amb un fris d'arcuacions, sota el ràfec de la teulada i la porta d'accés. Just en aquest punt, hi ha encastat un crismó esculpit.

La portada, al mur sud, s'estructura amb dos arquivoltes. L'arquivolta exterior està decorada amb motius d'escacs i descansa sobre dues columnes, decorades amb motius vegetals. A l'arquivolta interna, els capitells estan ornamentats amb motius figuratius humans barrejats amb altres de vegetals i de zoomòrfics.

Al mur sud també es conserva la porta de baptisme, recuperada després de la darrera restauració.

El campanar es troba adossat a la part nord de la nau, prop de l'absis, de planta quadrada i més antiga a la part baixa i amb un cos vuitavat a la part més alta que allotja les campanes i que es va construir amb posterioritat.

Declarada Bé Cultural d'Interès Nacional l'any 1985, ha estat restaurada recentment amb dues fases d'execució (1992 i 2004).

Fou la primera construcció romànica de la comarca

Fue la primera construcción románica de la comarca

El templo fue consagrado a Santa Maria el 28 de noviembre de 1108 por el obispo de Roda y Barbastro, lo que la convierte en la iglesia románica más antigua de la Alta Ribagorça.

Iglesia de una sola nave, coronada a levante por un ábside.

La nave está cubierta en el interior con una bóveda de cañón, dividida en tres tramos por dos arcos torales.

La fachada de mediodía y el ábside están decorados con un friso de arcuaciones, bajo el alero de el tejado y la puerta de acceso. Justo en éste punto, hay empotrado un crismón esculpido.

La portada, en el muro sur, se estructura con dos arquivoltas. La arquivolta exterior está decorada con motivos de ajedrez y descansa sobre dos columnas, decoradas con motivos vegetales. En la arquivolta interna, los capiteles están ornamentados con motivos figurativos humanos mezclados con otros de vegetales y zoomórficos.

En el muro sur también se conserva la puerta de bautismo, recuperada después de la última restauración.

El campanario se encuentra adosado en la parte norte de la nave, cerca del ábside, de planta cuadrada y más antigua en la parte baja y con un cuerpo ochavado en lo más alto que aloja las campanas y que se construyó con posterioridad.

Declarada Bien Cultural de Interés Nacional en 1985, ha sido restaurada recientemente con dos fases de ejecución (1992 y 2004).

02

SANT SALVADOR D'IRGO

EL PONT DE SUERT

Edifici d'una sola nau coberta amb volta de canó i reforçada per dos arcs torals. La nau fou allargada cap a llevant, on es va obrir una porta. La porta originària, situada a ponent, va ser tapiada.

A la façana meridional es conserven dues finestres de doble esqueixada amb llindes de pedra tosca.

L'aparell és molt irregular, com a conseqüència de les diferents transformacions, malgrat que a la part baixa es conserven fragments del parament original.

Pels elements constructius de les etapes més antigues, es pot emmarcar cronològicament com una obra rústega del segle XII.

Declarada Bé Cultural d'Interès Nacional l'any 1992.

Edificio de una sola nave cubierta con bóveda de cañón y reforzada por dos arcos torales. La nave fue alargada hacia levante, donde se abrió una puerta. La puerta originaria, situada a poniente, fue tapiada.

En la fachada meridional se conservan dos ventanas de doble derrame con lindes de piedra tosca.

El aparato es muy irregular, como consecuencia de las distintas transformaciones, aunque en la parte baja se conservan fragmentos del paramento original.

Para los elementos constructivos de las etapas más antiguas, se puede enmarcarse cronológicamente como una obra rústica del siglo XII.

Declarada Bien Cultural de Interés Nacional en 1992.

03

SANTA MARIA DE CORRONCUI

EL PONT DE SUERT

Les restes de l'església estan situades a la falda d'un turó, proper al poble abandonat de Corroncui. Al voltant dels anys seixanta es va construir l'església del Pla de Corroncui, també dedicada a Santa Maria, aprofitant part dels carreus i dels elements arquitectònics de l'antiga església romànica.

L'edifici era d'una sola nau coberta amb volta de canó, capçada a llevant per un absis semicircular cobert amb una volta de quart d'esfera.

L'espai de l'església es dividia en compartiments, fet realçat pels arcs torals que reforçaven la volta.

A la portada de l'entrada de l'església del Pla de Corroncui trobem un arc de mig punt, construït amb carreus de decoració escacada procedents de l'antiga església de Santa Maria.

Pels elements constructius de les etapes més antigues, es pot emmarcar cronològicament al segle XII.

Los restos de la iglesia están situados en la falda de una colina, cercana al pueblo abandonado de Corroncui. Alrededor de los años sesenta se construyó la iglesia del Pla de Corroncui, también dedicada a Santa Maria, aprovechando parte de los sillares y elementos arquitectónicos de la antigua iglesia románica.

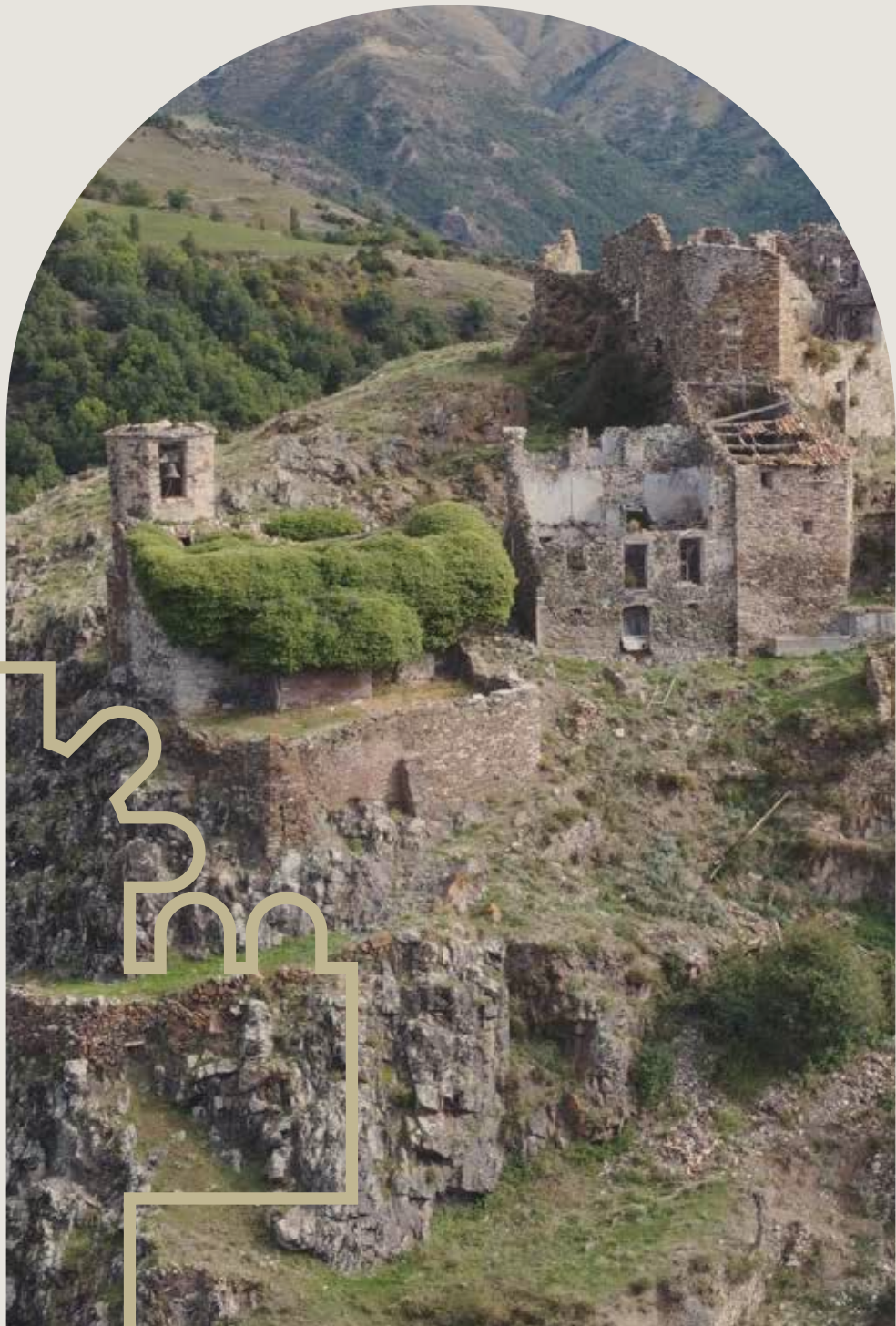
El edificio era de una sola nave cubierta con bóveda de cañón, copa a levante por un ábside semicircular cubierto con una vuelta de cuarto de esfera.

El espacio de la iglesia se dividía en compartimentos, hecho realizado por los arcos torales que reforzaban la vuelta.

En la portada de la entrada de la iglesia del Pla de Corroncui encontramos un arco de medio punto, construido con sillares de decoración ajedrezada procedentes de la antigua iglesia de Santa Maria.

Por los elementos constructivos de las etapas más antiguas, se puede enmarcar cronológicamente en el siglo XII.

04

SANTA MARIA D'ERILLCASTELL

EL PONT DE SUERT

Des de sempre Erillcastell ha tingut un accés difícil, que s'ha agreujat en quedar deshabitada durant el darrer terç del segle XX. Malgrat aquest fet, Erillcastell té una identitat històrica molt important, lligada a l'antiguitat de la família d'Erill.

El castell està datat el 1024 i va ser donat als Erill el 1040. El primer membre conegut va ser Ramon I d'Erill, documentat el 1077. Els Erills eren súbdits dels comtes del Pallars, però no s'accontentaren amb la situació i passaren al servei dels reis d'Aragó a finals del segle XI. Intervingueren en la conquesta de les terres lleidatanes i aragoneses (reberen Fraga, Almenar i altres llocs) i enllaçaren amb famílies poderoses. La baronia d'Erill, amb el centre inicial a Erillcastell, comprenia La Vall de Boí (on emprengueren la construcció de les esglésies romàniques), la vall de Viu, de Manyanet, la Vall Fosca i la ribera oriental del Noguera Ribagorçana entre El Pont de Suert i Espills.

Des de 1599, la baronia passà a comtat i rebé grandesa d'Espanya el 1708 de mans de l'arxiduc Carles. Els comtes d'Erill conservaren una bona part dels seus dominis fins a la fi de l'Antic Règim.

Desde siempre Erillcastell ha tenido un acceso difícil, que se ha agravado en quedar deshabitado durante el último tercio del siglo XX. Pese a este hecho, Erillcastell tiene una identidad histórica muy importante, ligada a la antigüedad de la familia de Erill.

El castillo está datado en 1024 y fue dado a los Erill en 1040. El primer miembro conocido fue Ramón I de Erill, documentado en 1077. Los Erill eran súbditos de los condes del Pallars, pero no se contentaron con la situación y pasaron al servicio de los reyes de Aragón a finales del siglo XI. Intervinieron en la conquista de las tierras leridanas y aragonesas (recibieron Fraga, Almenar y otros sitios) y enlazaron con familias poderosas. La baronía de Erill, con el centro inicial en Erillcastell, comprendía el Valle de Boí (donde emprendieron la construcción de las iglesias románicas), el valle de Viu, de Manyanet, la Vall Fosca y la ribera oriental del Noguera Ribagorçana entre El Pont de Suert y Espills.

Desde 1599, la baronía pasó a condado y recibió grandeza de España en 1708 de manos del archiduque Carlos. Los condes de Erill conservaron buena parte de los sus dominios hasta el fin del Antiguo Régimen.

05
**SANT SADURNÍ
D'ESPERAN**

EL PONT DE SUERT

L'edifici és d'una sola nau coberta amb volta de canó, capçada a llevant per un absis semicircular cobert amb volta de quart d'esfera. La nau es troba a un nivell més alt, marcat pel propi terreny on es troba construïda.

L'espai interior de l'església s'amplià, en època moderna, mitjançant la construcció de dues capelles laterals, una d'elles ha perdut part de la volta d'aresta. Aquestes modificacions van fer desaparèixer la porta d'entrada original.

L'entrada actual del temple es realitza a través d'una porta, feta amb un arc de mig punt. A la mateixa façana trobem el campanar d'espardanya de dos ulls.

Pels elements constructius de les etapes més antigues, es pot emmarcar cronològicament al segle XII.

El edificio es de una sola nave cubierta con bóveda de cañón, coronada a levante por un ábside semicircular cubierto con vuelta de cuarto de esfera. La nave se encuentra en un nivel más alto, marcado por el propio terreno en el que se encuentra construida.

El espacio interior de la iglesia se amplió, en época moderna, mediante la construcción de dos capillas laterales, una de ellas ha perdido parte de la bóveda de arista. Estas modificaciones hicieron desaparecer la puerta de entrada original.

La entrada actual del templo se realiza a través de una puerta, hecha con un arco de medio punto. En la misma fachada encontramos el campanario de espadaña de dos ojos.

Por los elementos constructivos de las etapas más antiguas, se puede enmarcar cronológicamente en el siglo XII.

06

PONT DE CASTILLÓ DE TOR

EL PONT DE SUERT

MIDES DE L'ARCADA

Longitud: 12 metres

Alçada: 5,2 metres

ALÇADA TOTAL: 6 metres

LONGITUD TOTAL: 22,6 metres

DIMENSIONES DE LA ARCADA

Longitud: 12 metres

Altura: 5,2 metres

ALTURA TOTAL: 6 metres

LONGITUD TOTAL: 22,6 metres

Pont medieval d'una sola arcada de mig punt. Per la seves característiques constructives es pot datar cronològicament al segle XII, dins de l'estil romànic que per les construccions pirenaïques ha estat anomenat "estil arcaïtzant". Fou construït amb criteris clarament funcionals i sense cap tipus d'intenció decorativa.

En relació amb la pedra utilitzada per a la seva construcció, podem diferenciar dues parts. La primera composada per pedres de riu, col·locades sense seguir cap tipus d'ordre ni criteri artístic, unides mitjançant morter de calç. Aquest tipus de material s'estén per tot el pont, excepte l'arcada i un dels laterals. La segona part està conformada per pedra tallada arenisca de color vermellós.

Puente medieval de una sola arcada de medio punto. Por sus características constructivas se puede datar cronológicamente en el siglo XII, dentro del estilo románico que por las construcciones pirenaicas ha sido llamado "estilo arcaizante". Fue construido con criterios claramente funcionales y sin ningún tipo de intención decorativa.

En relación con la piedra utilizada para su construcción, podemos diferenciar dos partes. La primera compuesta por piedras de río, colocadas sin seguir ningún tipo de orden ni criterio artístico, unidas mediante mortero de cal. Este tipo de material se extiende por todo el puente, excepto el arco y en uno de los laterales. La segunda parte está conformada por piedra tallada arenisca de color rojizo.

07

SANT ESTEVE DE VENTOLÀ

EL PONT DE SUERT

Es tracta d'un edifici profundament transformat, d'una sola nau coronada a llevant per un absis semicircular.

La nau està coberta per una volta de canó i té adossades, a ambdues bandes, dues capelles laterals, que foren afegides posteriorment a la planta de l'edifici originari.

De l'església originària es conserva a l'absis una finestra d'esqueixada simple amb brancals de pedra tosca.

A l'oest de l'edifici trobem el campanar de torre, de planta quadrangular.

Malgrat totes les modificacions i reformes que ha patit l'edifici, per les característiques dels elements originaris encara presents, es pot emmarcar cronològicament en la darrerria del segle XII o principis del XIII.

Se trata de un edificio profundamente transformado, de una sola nave coronada a levante por un ábside semicircular.

La nave está cubierta por una bóveda de cañón y tiene adosadas, a ambas bandas, dos capillas laterales, que fueron añadidas posteriormente en la planta del edificio originario.

De la iglesia originaria se conserva en el ábside una ventana de derrame simple con jambas cortadas en piedra tosca.

Al oeste del edificio encontramos el campanario de torre, de planta cuadrangular.

A pesar de todas las modificaciones y reformas que ha sufrido el edificio, por las características de los elementos originarios todavía presentes, se puede enmarcar cronológicamente a finales del siglo XII o principios del XIII.

08

SANT ROMÀ DE CASÓS

EL PONT DE SUERT

Edifici d'una sola nau coberta amb volta de canó de perfil semicircular, reforçada per un arc toral que arrenca de les impostes decorades.

L'edifici es troba capçat, a llevant, per un absis semicircular, precedit per un arc presbiteral. Al centre del mateix, es va construir una finestra de doble esqueixada, actualment tapiada.

A la façana meridional s'obre la porta d'entrada, construïda mitjançant un arc de mig punt. La porta és realçada per una arquivolta amb els angles bisellats, fets amb pedra tosca.

Els batents de la porta conserven un forrellat de ferro forjat de tradició romànica, constituït pel passador amb tirador, la planxa guardapany i una anella.

Pels elements constructius de les etapes més antigues, es pot emmarcar cronològicament al segle XII.

Edificio de una sola nave cubierta con bóveda de cañón de perfil semicircular, reforzada por un arco toral que arranca de las impostas decoradas.

El edificio se encuentra coronado, a levante, por un ábside semicircular, precedido por un arco presbiteral. En el centro del mismo, se construyó una ventana de doble derrame, actualmente tapiada.

En la fachada meridional se abre la puerta de entrada, construida mediante un arco de medio punto. La puerta

es realizada por una arquivolta con los ángulos biselados, hechos con piedra tosca.

Los batientes de la puerta conservan un cerrojo de hierro forjado de tradición románica, constituido por el pasador con tirador, la plancha guardapaño y un anillo.

Por los elementos constructivos de las etapas más antiguas, se puede emmarcar cronológicamente en el siglo XII.

09

PONT VELL I VILA CLOSA MEDIEVAL

VILALLER

Al segle XIII es produeix un agrupament de la població fins aleshores dispers pel territori, aquest fet s'explica pel procés de feudalització, amb els conflictes senyorials lligats. Per un cantó els senyors volen crear centres forts, és a dir viles fortes per recaptar més impostos, crear nous mercats, etc... Per altra banda els veïns de la zona, donada la rivalitat entre senyors es veuen obligats a agrupar-se i posar-se sota la tutela d'un senyor prou fort per ser defensats si ve el cas. En aquest moment Vilaller s'erigeix com a capital de la Baronia de Barravés. El baró de Barravés crearà una vila forta on centralitza el seu poder. Aquest poder es materialitzarà en una cort baronial, amb competències judicials i penals, amb una presó, forques, etc. Vilaller s'ha de convertir en una vila segura i pròspera, així el poble estarà envoltat per una muralla que estarà formada per les mateixes cases i la podran tancar amb quatre portes, i al punt més alt de l'esperó rocós, al cap de la vila, hi havia un Castell del que no tenim cap vestigi.

Han quedat vestigis del Pont Vell, una construcció del segle XVII que creua el riu Noguera Ribagorçana, unint el nucli de població principal amb l'ano-menat barri d'Aragó. La construcció original tenia tres ulls, però el pont va ser malmès durant la riuada de 1963 i se'n van perdre dos. Durant molts anys el riu es creuava mitjançant una palanca localitzada aproximadament on està situat el pont. Al segle xvi el poble va experimentar un fort creixement econòmic que va fer que el 15 d'agost de 1686, el Consell General de Vilaller fes una súplica a Sa Majestat Carles II de Castella per a poder construir un pont de tres arcades de pedra.

El pont, i la bona situació del poble, permeten la creació de fires i mercats. A Vilaller s'uneixen els camins reials que es dirigeixen a la Val d'Aran i al migdia francès que venen de Campo, a l'Aragó i el que puja de la ciutat de Lleida. Transiten per la zona camins ramaders importants per on passen grans ramats de bestiar en transhumància. Al segle XII tenim documentat el mercat, al segle XIV, sabem que era el dijous de cada setmana. Però van ser les fires ramaderes el gran impuls comercial.

En el siglo XIII se produce un agrupamiento de la población hasta entonces dispersa por el territorio, este hecho se explica por el proceso de feudalización, con los conflictos señoriales ligados. Por un lado los señores quieren crear centros fuertes, es decir villas fuertes para recaudar más impuestos, crear nuevos mercados, etc. Por otro lado, los vecinos de la zona, dada la rivalidad entre señores se ven obligados a agruparse y ponerse bajo la tutela de un señor lo suficientemente fuerte para ser defendidos si se da el caso. En ese momento Vilaller se erige como capital de la Baronía de Barravés. El barón de Barravés creará una villa fuerte donde centraliza su poder. Este poder se materializará en una corte baronial, con competencias judiciales y penales, con prisión, horcas, etc. Vilaller debe convertirse en una villa segura y próspera, así el pueblo estará rodeado por una muralla formada por las mismas casas y la podrán cerrar con cuatro puertas, y en lo más alto del espolón rocoso, en la parte más alta de la villa, había un Castillo del que no tenemos ningún vestigio.

Han quedado vestigios del Puente Viejo, una construcción del siglo XVII que cruza el río Noguera Ribagorçana, uniendo el núcleo de población principal con el mencionado barrio de Aragón. La construcción original tenía tres ojos, pero el puente se dañó durante la riada de 1963 y se perdieron dos. Durante muchos años el río se cruzaba mediante una palanca localizada aproximadamente donde está situado el puente. En el siglo XVI el pueblo experimentó un fuerte crecimiento económico que hizo que el 15 de agosto de 1686, el Consell General de Vilaller hiciese una súplica a Su Majestad Carlos II de Castilla para poder construir un puente de tres arcadas de piedra.

La situación del pueblo es muy buena para crear ferias y mercados. En Vilaller se unen los caminos reales que se dirigen a la Val d'Aran y al mediodía francés que vienen de Campo, en Aragón y el que sube de la ciudad de Lleida. Transitan por la zona vías pecuarias importantes por donde pasan grandes rebaños de ganado en trashumancia. En el siglo XII tenemos documentado el mercado, en el siglo XIV sabemos que era el jueves de cada semana. Pero las ferias ganaderas fueron el gran impulso comercial.

10 SANTA CECÍLIA DE SENET

VILALLER

Església d'una sola nau amb volta de canó i absis semicircular, amb dues capelles laterals i la sagristia afegides. L'absis, sense decoració, té una finestra axial, l'única original de l'edifici. La portada conserva dos capitells i està aixoplugada per un porxo. El campanar, de base quadrada i incorporat a l'església, conserva dues campanes del s. XIX.

Iglesia de una sola nave con bóveda de cañón y ábside semicircular, con dos capillas laterales y la sacristía añadidas. El ábside, sin decoración, tiene una ventana axial, la única original del edificio.

La portada conserva dos capiteles y está cobijada por un porche. El campanario, de base cuadrada e incorporado a la iglesia, conserva dos campanas del s. XIX.

Visió 360° de l'interior
Visión 360° del interior

11
SANT QUIRC DE TAÜLL

LA VALL DE BOÍ

Visió 360° de l'interior
Visión 360° del interior

Aquesta construcció d'origen romànic, reconstruïda l'any 1992, s'assenta sobre rocs irregulars i de notables dimensions, probablement procedents d'esllavissades produïdes per l'erosió de la glacera que li serveixen de base.

Edifici d'una sola nau, coberta a doble vessant amb llosa de pissarra sobre encavallades de fusta, capçada per un absis semicilíndric. La teulada cònica de l'absis, a un nivell més baix que la de la nau, reflecteix a l'exterior la configuració d'espais interiors diferenciats.

L'ermita de Sant Quirc de Taüll s'assenta sobre un replà o vall suspesa. La seva situació la converteix en un element paisatgístic significatiu i privilegiat, des d'on es domina la vall de Taüll.

Esta construcción de origen románico, reconstruida en 1992, se asienta sobre rocas irregulares y de notables dimensiones, probablemente procedentes de deslizamientos producidos por la erosión del glaciar que le sirven de base.

Edificio de una sola nave, cubierta a doble vertiente de losa de pizarra sobre cerchas de madera, coronada por un ábside semicilíndrico. El tejado cónico del ábside, a un nivel más bajo que la de la nave, refleja en el exterior la configuración de espacios interiores diferenciados.

La ermita de Sant Quirc de Taüll se asienta sobre un rellano o valle suspendido. Su situación la convierte en un elemento paisajístico significativo y privilegiado, desde donde se domina el valle de Taüll.

12

SANT SALVADOR DE BARRUERA

LA VALL DE BOÍ

Ermita d'origen romànic, situada a la muntanya de Barruera, a 1 hora de camí del poble. Passant pel carrer major donareu accés al camí que us portarà fins a l'ermita. La primera part de la ruta forma part de la Cara Amón, una cursa de quilòmetre vertical que se celebra anualment al mes de maig.

La construcció original estava en runes, només es conservava part de l'absis i la part inferior dels murs de la nau.

Es va reconstruir pels paletes del poble mitjançant una col·lecta popular. Actualment té una nau, capçalera amb absis semicilíndric i campanar d'espadaña.

Ermita de origen románico, situada en la montaña de Barruera, a 1 hora de camino del pueblo. Pasando por la calle mayor daréis acceso al camino que os llevará hasta la ermita. La primera parte de la ruta forma parte de la Cara Amón, una carrera de kilómetro vertical que se celebra anualmente en el mes de mayo.

La construcción original estaba en escombros, sólo se conservaba parte del ábside y la parte inferior de los muros de la nave.

Se reconstruyó por los albañiles del pueblo mediante una colecta popular. Actualmente tiene una nave, cabecera con ábside semicilíndrico y campanario de espadaña.

#MésRomànic

"Aquest contracte està subvencionat pel Servei Públic d'Ocupació de Catalunya en el marc dels Plans de reactivació socioeconòmica COVID-19, finançat pel Servicio Público de Empleo Estatal i amb el cofinançament del Fons Social Europeu"